

mente, at det var Flertallets forudsatte Hensigt at binde en Møllesten om Halsen paa Traktaten, at den derved gik til Grunde — noget Saadant blev antydet af den høitærede Finantsminister, og det blev sikkerligt ogsaa opfattet saaledes her i Salen — saa tror jeg ikke, at den høitærede Finantsminister har nogen grundet Anledning til at rette en saadan Sigtelse mod Thinget, og jeg vil kun spørge den meget ærede Finantsminister om, hvorledes han vilde opfatte det, dersom man fra vor Side vilde insinuere, at denne Forhandling om den spanske Handelstraktat ikke er ført med den Hensigt, at der virkelig skulde naas et Resultat, som kunde finde Samtykke her i Thinget.

Jeg vil gjøre nogle Bemærkninger til den ærede Ordfører for Mindretallet, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling). Han yttrede forleden overfor mig, at jeg ikke kunde drage nogen Parallell mellem de norske Forhold og de danske; thi i Norge stod netop en Regjering, der ikke havde Tillid hos Repræsentationen, og den var det dog lykkedes at gennemføre Traktaten. Han anvendte det paa den Maade, at et Tillidsforhold til Repræsentationen i saa Henseende ikke viser sig at være fornødent, ikke viser sig at være til nogen Nytte. Jeg kan ikke se, at der ligger noget Andet deri. (Scharling: Til de Forhandlinger). Jeg ser ikke, at der deri ligger noget som helst Andet, end at den norske Regjering har arbejdet under ligesaa ugunstige Vilkaar som vor Regjering og ikke desjovmindre har opnaaet et Resultat, som er 5—6 Gange gunstigere end vort. Det ærede Medlem udtalte, da han første Gang havde Ordet, i sit eget Navn en Tilslutning til Underændringsforslaget af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds. Det var udtalt med stort Forbehold og kun i hans eget Navn. Jeg tillod mig derpaa at svare med den Opfordring til det ærede Medlems Parti, til Mindretallet her i Salen, at slutte sig til det nævnte Underændringsforslag, at gjøre det til sit saaledes, at vi kunde have staaet paa det Standpunkt: Mindretallet vedkjender sig en Toldnedsættelse af godt $2\frac{1}{2}$ Million, Flertallet staaar paa godt $3\frac{1}{2}$ Million, da vilde der have været Ud-sigt til en Forhandling, der maatte vel kunne findes et Tal imellem disse som endeligt Resultat af vore Forhandlinger, thi at denne Afstand mellem de $2\frac{1}{2}$ og de $3\frac{1}{2}$ skulde være saa stor, at det ene Forslag skulde kunne karakteriseres som ødelæggende for Statskassen, det andet som antageligt og godt, forekommer mig dog at være lidet irørligt. — Det ærede Medlem havde dernæst Ordet

igjen og udtalte sig paa en mere officiel Maade, som det forekommer mig, sandsynligvis ogsaa efter Aftale med sine Meningsfæller, hvor mange veed jeg ikke, at han nu ventede, at Mindretallet ligeledes vilde slutte sig til det Ændringsforslag, men han tilføjede den udtrykkelige Forklaring og Forvaring, at han saavel betragtede Flertallet som Mindretallet, for saa vidt de vilde stemme for Ændringsforslaget, som staaende frit lige overfor dets Helhed og dets Enkeltheder. Det, han som Mindretal opfordrede Forsamlingen til, var at foretage, hvad jeg vilde kalde en allegorisk Afstemning, en Afstemning, som ikke skulde have positiv bindende Bægt eller Betydning for nogen af Parterne, men kun en Afstemning, der overhovedet angav en Tilbøielighed til at gaa i en vis Retning eller til Forhandling. Denne Fordring forekommer mig fra Mindretallets Side ganske paasalbende. Man forlanger af Flertallet, at det for det Første skulde forlade sit eget Forhandlingsgrundlag, dernæst at det skal stemme efter en Forklaring og en Fortolkning, som Mindretallets Ordfører lægger ind i et Forslag, som han ikke en Gang har gjort til sit, men som er stillet af Trediemænd her i Salen. Denne Fordring fra Mindretallets Side er saa besynderlig, at jeg ikke kan tro, at Mindretallets Ordfører selv har kunnet vente, at Flertallet vilde slutte sig dertil. Nei, dersom det ærede Mindretal vil se at komme bort fra den Stilling, det har vedtaget i Betænkningen, er det fornødent, at de finde en anden Udvei. De sige: Hvis ikke Flertallet vil gjøre det, ville vi ikke have Mere med Forhandlingerne at gjøre, ville vi ikke være inde med længere, thi siger saa Mindretallets Ordfører: vi ville ikke ødelægge Statens finantsielle Stilling. Hvad er nu den Deltagelse, som vi opfordre Mindretallet til at være med til? Deres Deltagelse skulde simpelt hen bestaa i selvsølgelig at stille Ændringsforslag til Flertallets Forslag; det er den Form, hvori de kunne deltage i Forhandlingen, og dertil siger Mindretallets Ordfører: Nei, det ville vi ikke, vi ville ikke ødelægge Finantsernes gode Stilling. Det forekommer mig at udtrykke en saadan Mangel paa Tillid, en saadan Frygt for sig selv, som virkelig ikke er begrundet; thi dersom et saadant Ændringsforslag skulde have den Betydning, at det virkelig skulde være ødelæggende for Finantsernes gode Stilling, vilde vistnok Flertallet være stærkt nok til at forhindre dets Vedtagelse, men er det et godt Forslag, som kan fremme denne Sags hyderligere Gang, tror jeg ogsaa, at vi kunne vente, at det bliver vedtaget. Men Mindretallets Ordfører endte ogsaa med at sige: So, ganske vist, vi have